

הַצֵּלָה כְּפוּלָה

שְׁמִי שָׁלוֹ.

אֲנִי בֶן 12 וּמִתְגוֹרֵר בְּיָשׁוּב אַחִיסְמָךְ. הַסְפּוֹר שְׁלִי הִתְחִיל
לִפְנֵי כַחֲמֵשׁ שָׁנִים, בְּיוֹם שְׁלִישִׁי ה' בְּאֶדֶר תשע"ה.

מֵאֵז שְׁסָבִי נְפִטָר, הִתְקַיֵּם בְּבִיתִנּוּ שְׁעוֹר קְבוּעַ בְּכָל יוֹם
שְׁלִישִׁי. כִּךָּ הָיָה גַם בְּאוֹתוֹ יוֹם שְׁלִישִׁי שְׁעָלִיו אֲנִי רוֹצֶה לְסַפֵּר
לָכֶם. אַחֲרֵי הַשְׁעוֹר הַהוּרִים שְׁלִי נִסְעוּ לְהַחְזִיר אֶת הָרֵב שֶׁלָּמַד
אוֹתָנוּ לְבֵיתוֹ שְׁבַבְנִי בְּרֵק, וְאֵז נִצְלוּ אֶת הַהִזְדַּמְנוּת וְעָשׂוּ קִנְיָה
לְמַשְׁלוּחֵי מְנוֹת "עַל הַדֶּרֶךְ".

סִבְתָּא שְׁלִי נִשְׁאַרָה לְשֹׁמֵר עָלֵינוּ, וְאַנְחָנוּ עָלֵינוּ לִישׁוֹן
בְּקוֹמָה הָעֲלִיוֹנָה. הַבֵּית שְׁלָנוּ הָיָה חֲדָשׁ (נִכְנָסְנוּ אֵלָיו בַּחֲנֻכָּה).
סִבְתָּא רָצְתָה לָנוּחַ, אֲךָ לֹא רָצְתָה לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּשִׁמְיָכָה חֲדָשָׁה,
וְהַעֲדִיפָה לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּכָרִית חֲמוּם.

לְמִי שֶׁלֹא יוֹדֵעַ מָה זֶה "כָּרִית חֲמוּם", אֲנִי אֶסְבִּיר: בְּעֶבֶר

היו משתמשים ב"בִּקְבוּק חֵם" להרגעת שרירים תפוסים. הִיָּה
זֶה בִּקְבוּק מִיָּחַד מְגוּמִי שְׁאֵלִיו הָיוּ מְכַנִּיסִים מִים רוֹתְחִים,
מְנִיחִים אוֹתוֹ עַל הָאֶזוֹר הַכּוֹאֵב, וְהַחֵם הָיָה מְקַל עַל הַכְּאֵבִים.
עַם הַשָּׁנִים הַשְׁתַּכְּלָל הַבִּקְבוּק, וְהַחֲלוּ לִיצֹר אוֹתוֹ בְּצוּרַת כָּרִית
שְׁנֵרָאִית רְגִילָה, אֲבָל אִם מְכַנִּיסִים אוֹתָהּ לְמִיקְרוֹגֵל הִיא
מִתְחַמֶּמֶת וְכִשְׁמֻנִּיחִים אוֹתָהּ עַל שְׁרִירִים תְּפוּסִים הִיא מְקַלָּה
עַל הַכְּאֵב.

סִבְתָּא הַכְּנִיסָה אֶת הַכָּרִית לְמִיקְרוֹגֵל, וּבִינָתִים נִשְׁכָּבָה עַל
הַסֶּפֶה, וּפְשׁוּט נִרְדָּמָה... הַכָּרִית הִתְחַמְּמָה יוֹתֵר מְדִי, נִשְׂרָפָה,
וְהַמִּיקְרוֹגֵל הִתְחִיל לַעֲלוֹת בָּאֵשׁ. הָאֵשׁ הִתְפַּשְּׁטָה וְהַחֲלָה לַעֲלוֹת
לְמַעְלָה, לְקוֹמָה שְׁלָנוּ.

סִבְתָּא הִתְעוֹרְרָה תוֹךְ דִּיקוֹת סְפוּרוֹת וְגִלְתָּה שֶׁהַקּוֹמָה
הָרֵאשׁוֹנָה אֲפּוּפָה אֵשׁ. הִיא רָצָה הַחוּצָה לְקַרֵּא לַעֲזָרָה, אֲבָל
הַשְּׂכֵנִים, שָׂרְאוּ אֶת הַבֵּית הַבּוֹעֵר, לֹא הֵעִזוּ לְהַכְּנִס לְהַצִּיל
אוֹתָנוּ. הֵם פָּחְדוּ לְהִשְׁרֹף בְּעֶצְמָם.

הֵינּוּ שְׁלוֹשָׁה – אָנִי, אָחִי וְאֶחָוִתִּי. עֲמַדְנוּ בַּחֲלוֹן וְצָרְחָנוּ

לְעִזְרָה. הַשְּׂכָנִים עָמְדוּ בַחוּץ וְצָרְחוּ, אָבֵל אַף אֶחָד לֹא הָעִזַּלְהֶם.

חוץ מאחת. הבת של השכנה שלנו, שירלי שמה. היא הייתה אז בת עשרים ושלוש. היא היחידה שהחליטה להפגס, למרות שידעה שמדבר בסכנת חיים.

כלם אמרו לה: "שירלי, אל תעשי את זה - את עלולה להרג". אבל היא אמרה להם שהיא לא תוכל להמשיך לחיות בידיעה שיכלה להציל את הילדים ולא עשתה זאת. אחרי התלבטויות, תוך כדי צעקות ולחץ, החליטה להפגס ולהציל אותנו. היא עטפה את עצמה בשמיכה בלתי דליקה, שמה צעיף על אזור האף והפה כדי לא לנשם את העשן, ורצה לתוך הבית במהירות, בתוך האש ממש.

תוך כדי התפשטות האש היא תפסה את אחותי רחל בת השנתיים ואת אחי אורציון בן הארבע וירדה אתם במדרגות. המזגן, שעלה בלהבות גם הוא, נפל לפתע על המדרגות, אך

שירלי המשיכה ולא ותרה, וכך הצליחה להציל את אחי הקטנים, שהיו קלים לנשיאה.

ואני? אני נשארת ליד למעלה, חסר ישע, כשמסביבי הכל בוער. שירלי שאלה את האנשים בחוץ: "כמה ילדים יש למעלה?" אמרו לה שיש עוד אחד, שזה בעצם אני. כעת הסכנה הייתה גדולה עוד יותר, אף היא לא ותרה, ונכנסה שוב לאש כדי להציל אותי.

בסיעתא דשמיא יצאנו בריאים, כמעט ללא פגע, חוץ מכיות לא חמורות פה ושם.

השכנים בכו מרב התרגשות ואמרו לנו: "שירלי הצילה אתכם. אתם חייבים לה את החיים שלכם".

הם לא היו צריכים לומר את זה, ראינו זאת במו עינינו, אף על פי שפילדים לא ממש הבנו את המשמעות של מעשה הגבורה שלה.

בדיוק אז חזרו ההורים שלי.

הם ראו מרחוק את השרפה, וכשהבינו שהבית שלהם הוא

שְׁעוֹלָה בָּאֵשׁ, חָשׂוּ חֲרָדָה אֵימָה. כְּשֶׁרָאוּ אֶת הָאֵשׁ הָעֶזְה הִבִּינוּ
שָׂרֵב הַסְכוּיִים שְׁאָבְדוּ אֶת הַיְלָדִים שְׁלָהֶם וְאֶת סִבְתָּא.

הֵם עָצְרוּ אֶת הָרֶכֶב בַּחֲרִיקָה וְרָצוּ לְהִפָּנֵס לְבֵית, אָף אִז
עָצְרוּ אוֹתָם הַשְּׂכָנִים וְאָמְרוּ שְׁבִרוּךְ ה' סִבְתָּא יֵצֵאָה הַחוּצָה
וְהִזְעִיקָה עֶזְרָה וְהַשְּׂכָנָה הִצִּילָה אֶת כָּל הַיְלָדִים.

לְמַכְבִּי הָאֵשׁ שֶׁהִגִּיעוּ לְאַחַר מִכָּן לֹא נֹתֵר אֶלָּא לְכַבּוֹת אֶת
הָאֵשׁ כְּדֵי שְׁלֹא תִתְפַּשֵּׁט לְבָתִּים אֲחֵרִים. הֵם לֹא הֶאֱמִינוּ
שְׁמִישָׁהּוּ נִצֵּל מִהַשְּׂרָפָה הָעֲנֻקִית הַזֹּאת. הַבֵּית שְׁלָנוּ נִשְׂרָף כָּלִיל
בְּלִהְיוֹת, וּבְכָל זֹאת הַשְּׂמִיחָה הִיְתָה עֲצוּמָה. בֵּית הוּא רַק עֲצִים
וְאֲבָנִים – אָבֵל אֲנַחְנוּ הַיְלָדִים נִצְלָנוּ מִמּוֹת.

בְּמִשְׁךְ הַשָּׁנִים שֶׁעָבְרוּ, בְּכָל פֶּעַם שֶׁרָאִינוּ אֶת שִׁירְלִי הָאֲרָנוּ
לָהּ פָּנִים, וְלֹא יָדַעְנוּ אֵיךְ לְהוֹדוֹת לָהּ. הִיא סִכְנָה אֶת הַחַיִּים
שְׁלָהּ בְּשִׁבְלִינוּ, אֵיזָה גִּמּוּל אֲפָשָׁר לָתֵת עַל דְּבַר כְּזֶה?

תָּמִיד בְּבֵית שְׁלָנוּ אָמְרוּ שְׁאֲנַחְנוּ חִיבִים לָהּ אֶת הַחַיִּים
שְׁלָנוּ פְּשׁוּטוֹ כְּמִשְׁמָעוֹ. וְשִׁירְלִי אָמְרָה שֶׁהַגִּמּוּל הָאֲמִתִּי הוּא
שְׁנִתְגַּלְגַּלָּה לָהּ הַזְכוּת לְהִצִּיל שְׁלוֹשׁ נַפְשׁוֹת.

יום אחד, לפני כחדשים, שירלי לא חשה בטוב. בהתחלה היא חשבה שזו סתם שפעת, אך בהמשך היא הלכה להבדק, ובתוך שלושה ימים נודע לה שהיא סובלת מדלקת ראות קשה.

מצבה של שירלי הלך והתדרדר במהירות. היא אשפזה בבית החולים ומצבה הגדר קשה. היא לא יכלה לנשם. הרופאים החליטו להרדימה ולהנשים אותה במכונת הנשמה. אני לא יכול לתאר לכם איזה כאב חשנו. שירלי, השכנה האהובה שהצילה את חיינו, בספנת חיים? איך יתכן דבר כזה? ומה אנחנו יכולים לעשות בנושא?

חשבותי קצת, והחלטתי לעשות מעשה.

אחי ואני לומדים בתלמוד תורה "מעוז חיים" בלוד. בקשנו מבני הכתה שלנו לומר תהלים על שירלי. ספרנו להם שאנחנו חייבים לשירלי את חיינו. היא זו שהצילה אותנו בסיעתא דשמיא!

רחל אחותנו, הלומדת בכתה ב' בבית ספר "צופיה",

עשתה אותו הדבר עם החברות שלה (בשלב הזה עוד למדו בבית הספר). לאחר כמה ימים נפסקו הלמודים בבית הספר בגלל הקורונה, אבל אנחנו לא הפסקנו. המשכנו לארגן תפלות ובקשות ולמודי משניות לרפואתה.

בשבת אחת, לאחר שסימתי הרבה פרקי תהלים, אמא שלי שאלה אותי איך אני מרגיש.

אמרתי לה: "אני מרגיש מה ששירלי הרגישה כשהיא נכנסה לתוך האש. שאני חייב לעשות כל מה שאני יכול כדי ששירלי תנצל".

אמא שלי התרגשה מאוד ואף הוזילה דמעות. היא אמרה לי: "שלו, אתה תראה שהתפלות שלך לא יהיו לשוא, וכמו שהקדוש ברוך הוא ראה את ההשתדלות של שירלי והצליח את דרכה, כך גם התפלות שאתה מארגן יצליחו להציל אותה. מדה כנגד מדה".

לאחר כמעט שלושה שבועות שבהם הייתה מרדמת

ומנשמת, העירו הרופאים את שירלי, והיא התעוררה מיד.
רוצים לדעת באיזה יום זה היה?

תחזרו חזרה לשורה הראשונה של הספור.

כן, שירלי התעוררה לחיים בדיוק ביום השרפה, ביום הגס
שקרה לנו - חמש שנים אחרי.

במושב שלנו שררה התרגשות עצומה. כלנו ראינו בברור
את יד ה', את ה"מדה כנגד מדה". שירלי, שספנה את חייה
כדי להציל את חיינו ממות בטוח לפני חמש שנים, נצלה
ממות חמש שנים אחרי כן בזכות התפלות שארגנו.

כשפגשנו אותה ספרה לנו, שלפני שהרדימו אותה היא
הרגישה את אותה תחושה של קשי בנשימה שהרגישה בזמן
שעלתה להציל אותנו. היא גם אמרה שהיא מרגישה ויודעת
שזכות ההצלה היא זו שעמדה לה ברגעים הקשים.

אני מסים את הספור הזה בתודה לה' על הגס שקרה לנו,
על השליחה ששלח לנו להציל אותנו, ועל הגס שארע לה
בדיוק חמש שנים אחרי כן!

